

הַבּוֹבְנָאיוֹת ♦ הַחֲפִשִּׁיּוֹת

ביקורות נוספות ילד שלי מְצַלח

ההפקה של קבוצת הבובנאיות החופשיות שונה בתכלית השינוי ולטובה — ניכר שלכל רגע בה הוקדשו אינספור חזרות, מחשבות ורגש. מדובר במלאכת מחשבת של תיאטרון בתצורתו הגבוהה והאיכותית ביותר. על גבי טקסט מינימליסטי, בהשראת שירו הידוע של ע. הלל, אנו נחשפים ראשית לעולם חזותי מפעים ביופיו ובדיוקו. הכל מתחיל בבסיסי: צבעי בסיס, צורות בסיסיות ויחסים בסיסיים בין אם ובנה הקטן. "אמא", "שוקו", "ביצה" ועוד כמה מילים שלהן נוספות משמעויות רגשיות עזות ככל שהתנועתיות והאלמנטים החזותיים חוזרים על עצמם בווריאציות משתנות ומתפתחות. כשהרגש והמחשבה כה עזים ומזוקקים, אין צורך להכביר במילים. הילה פלשקס ומרית בן ישראל הן יוצרות מחוננות, אמונות על בניית עולם בימתי מהודק ורב קסם. דווקא בזכות ההקפדה והמחשבה היתרה, האסוציאציות של הצופה מקבלות חופש לעוף לכל כיוון. הצפייה דומה אולי להתבוננות בקליידוסקופ פשוט, שמתוך פשטותו נבראת פלטת צבעים וצורות מרהיבה שקיימות בה אינספור שנינויות בימתיות שמבוצעות בוורטואוזיות. יחד עם המילים הבסיסיות, הן נוגעות בלב כמו חץ שלוח, וגורמות לנו) ובלי קשר לגיל שלנו) לחוש געגוע עצום לתום הילדות, לבסיס קיומנו בו אין מילים רבות, אבל קיים בו כבר הגרעין של הכל — ממש כמו הביצה ממנה נוצרת חביתה, אולי אפרוח. כמו חלום, אין צורך לנסות להבין (בשכל) אם כי אפשרי בהחלט לנתחה) כל אלמנט, אלא רק להתמסר למציאות החלומית המוגשת לנו, כמתנה תיאטרונית מקסימה ומלוטשת: מילה, צורה, צליל, וכפי שנאמר בסוף: אהבה.

ננו שבתאי - הארץ